

Като узнало за това, момчето поискало да иде при царя.
— Позволи ми да ида и прогоня враните от царския дворец, — рекло то на капитана.

Капитана отначало не го пускал и как не го предумвал, но не можал да го предума.

— Е, хайде, иди сжс здраве най-сетне. Бог да ти е на помощ.

Отишло момчето при царя в двореца. Разказало защо е дошло и казало да отворят прозореца, пред който летят и грачат враните. Момчето заслушало граченето на враните и казало на царя:

— Царю честити, вие сами видите, че тук летят две стари врани, и малкото им вранче.

— Старите се карат и спорят чий е сина — вранчето — на майката или на бащата. Молят ви да ги присждите.

Царя казал:

— На бащата се пада сина.

Току що издумал това царя, враните се изгубили и не се повърнали вече.

Царя взел момчето в двореца. Там то живяло като царски син. Като пораснало оженили го за царкинята и му дали половината царство.

Еднаж царския зет намислил да пообиколи, да се поразходи по чужди земи и градове. Приготвил се и тръгнал да странствува. Случило му се да ношува в един град. Пренощувал той в най-богатите хора в града. Сутринта поискал да се омие. Домакина на кжщата скочил и взел да му полива. А домакинята джржала кжрпата, додето се омие. Когато после царския зет се поразговорил с тях, той узнал, че това са майка му и татко му.

Заплакал от радост той и паднал пред краката им. А после ги взел сжс себе си и ги завел в своето царство, дето живели още джлго време щастливо и прещастливо.

Преведе Ал. Спасов

С тая книжка изпрашае „Слжнчице“ брой 3

Редактор Елин Пелин

Уредник Ал. Спасов